

Sammerich: Jeg kan ikke rigtig forstaa det ærede Medlems Indvending mod Loven. Det er jo sikkert rigtig at dens Bestemmelser ikke bør gøres afhængige af en i og for sig uvedkommende Kommunalbestyrelse, og det er kun det, Loven tilstræber ved at bestemme at den foreslaede Udvidelse af Forhøringsloven kun skal kunne gøres gældende for Kommuner med Havn, idet den tillige har Bestemmelser, der skulle bidrage til, at Loven ikke, om man saa vil, omgaaes derved, at der i Nabokommunen, hvor Ministeren ikke har nogen Myndighed til at forhindre det, etableres Forhøringsforretninger, der ere uden den Kontrol, som Forhøringsloven giver over for de autoriserede Forhøringsagenter. Hvis denne Bestemmelse ikke kommer ind, saa forekommer det mig, — netop efter de Oplysninger, der ere fulgte med Lovforslaget — at saa vil faktisk denne Vej til at staffe vedkommende Havnesteder de Fordele, som Forhøringsloven søger at bringe Sømandene, i Virkeligheden blive illusoriske. Naar nemlig, en Kommunalbestyrelse — for at tage et Eksempel — den i Marstal — er klar over, at den ønsker de for Sømandene bedre Billaar indførte, som de autoriserede Forhøringsagenter ere, medens dens Nabokommune, over for hvilken Ministeren ikke kan forhjude privat Forhøringsvirksomhed, ganske rolig tillader — ja, den behøver endda slet ikke at spørges — at der i den etableres en Forhøringsvirksomhed i Forening med Beværtning eller en Hørebasse, der staar i Forhold til en beværtningsdrivende, saa bliver den autoriserede Agents Virksomhed i Marstal let umulig. Banfelighederne for den ville nemlig fremkomme netop ved de over for de autoriserede Forhøringsagenter i Forhøringsloven indsatte Bestemmelser til Fordel for Sømandene, blandt andet den, at Godtgørelsen for Hyren skal deles mellem Skipper og Mandstaf. I Nabokommuner kan nemlig en privat Agent ganske rolig meddele Skipperen, at hos ham har han intet at betale, og det fører atter ganske naturligt til, at Skipperne søge til dette Sted, hvor de ikke have Udgifter ved Forhøringsloven. Derhen, hvor Skipperne søge for at saa Mandstaf, maa Mandstabet imidlertid ogsaa søge, og saa bliver i Virkeligheden den Vej, Loven ellers er gaaet for at bringe Forhøringsvirksomheden ind under, de heldigere Forhold, som de autoriserede Agenter betegne, ganske illusorisk. Jeg forstaaer i det hele ikke ret, det ærede Medlems Bemærkning om vedkommende Kommune. Den vedkommende Kommune, bør slet ikke blive spurgt,

i hvert Tilfælde ikke have Ret til at forhindre Etableringen af den bedre Ordning over for den deri interesserede Havneplads. Jeg vilde meget beklage, om disse Betænkeligheder, som altsaa ere komne frem fra Marstal og Svendborg, skulde hindre, at man kom til Enighed om denne Lov, da der ikke er Tvivl om, at Erfaringen fra Kjøbenhavn har vist, at det for Sømandsstanden er et stort Gode, man har bragt den ved de autoriserede Forhøringsagenter, og det maa være meget ønskeligt, om man kan bringe det samme Gode til alle de Havnekommuner, der ønske det. Der er ikke Tale om andre Lovforslaget er nemlig med god Ret begrænset til de Kommuner, der have Havn. Dette har sin simple, naturlige Grund deri, at det aldrig kan være ønskeligt, at forskellige Myndigheder skulle have Tilsyn med disse autoriserede Forhøringsagenter. Hvis man derfor tillod, at denne kontrollerede Agentvirksomhed kom til at staa under flere Kommuner, vilde Følgen deraf blive, at Tilsynet med Virksomheden vilde tilkomme forskellige Værdigheds personer, hvilket sikkert ikke vilde være heldigt. Jeg vil altsaa meget anbefale Udvalget, ikke paa Grund af Betænkeligheder, som jeg for Øvrigt foreløbig ikke ret forstaaer, og fra hvad jeg vil kalde uvedkommende Kommuner, at gaa med til at hindre, at dette gode Supplement til Forhøringsloven bliver vedtaget.

Judenrigsministeren (Hørring): Den Gang Loven af 12te April 1892 om Forhøringsagenter blev vedtaget, var man enig om, at det for Kjøbenhavns Vedkommende var nødvendigt at saa en saadan Lov, der kunde bringe Sømandsstanden her i Kjøbenhavn et væsentligt Gode. Det, man navnlig foreskrev med Hensyn til Forhøringsloven, var dette, at Godtgørelsen for Forhøringsloven ikke maatte overstige et vist Beløb, nemlig 7 pCt., at Godtgørelsen skulde betales halvt af Skibet, halvt af Mandstabet, endvidere at Forhøringsagenten ikke maatte besatte sig med nogen som helst Beværtning i nogen Form. Jeg tror nok, det var paa Foranledning af dette Ting, at der i Loven blev indsat en Bestemmelse om, at dens Regler skulde kunne bringes i Anvendelse paa Kommuner uden for Kjøbenhavn, naar det af vedkommende Kommunalbestyrelse ansaas for nødvendigt eller ønskeligt. Den vedkommende Kommunalbestyrelse, hvorpaa der saaledes var tænkt i Lovens § 6, var selvfølgelig Havnekommunens Bestyrelse; andet har man under Lovens Behandling ikke